

Kaksi karanteenia

Isä oli saattamassa Mikkelin rautatiesemalla. Oli lokakuu 1944. Meitä oli kaksi lähtijää, kolme vuotta nuorempi pikkuveljeni ja minä. Kaksossisko tulisi perässä. Kuuluimme niihin kymmeneen tuhansiin sotalapsiin, joiden määränpäänä oli Ruotsi. Muistan että isä halasi, antoi suukon poskelle ja sanoi: Raija, ole rohkea tyttö.

Laiturilla on paljon lapsia, jokaisen kaulassa on lappu, johon on kirjoitettu tärkeitä tietoja. Siihen muistikuvani lähes päättyvät. Mahdoimmeko edes tietää matkasta ja sen pituudesta. Tuskin.

Kirjeistä on selvinnyt että juna vei meidät Turun ja Haaparannan kautta Ludvikan kaupunkiin Taalainmaalle. Vastaanottoaika, jossa olimme karanteenissa, oli ehkä koulu. Meidät jaettiin iän mukaan pienempiin ryhmiin. Silloin jouduin eroon veljestäni. Muistan lääkärintarkastuksen! Tuntui kuin kaikki tuttu olisi riisuttu vaatteiden mukana pois. Kun sitten joku hoitajista ehdotti, että pitkät palmikkoni leikattaisiin, purskahdin itkuun ja sanoin : ” Isä ei halua.” Vetosin siis vahvimpaan, minkä tiesin, ja vaikka isä oli kaukana, kaukana, se tepsii. Sain pitää pitkän tukkani. Olen ensimmäisessä kotiin lähettämässäni kirjeessä kertonut uusista vaatteista, joita saimme karanteenissa ja lisännyt minulle silloin elintärkeän tiedon: ” Minussa ei ollut yhtään täitä.” Siksi kai tukkani oikeasti säästy.

Karanteeniaika venyi kolmeen viikkoon, joillakin lapsista oli todettu kulkutauti. Ruotsalainen henkilökunta teki varmaan parhaansa auttaakseen meitä pieniä pakolaisia. Saatan näin jälkeen päin kuvitella, mitä merkitsi pitää aloillaan ja jopa neljän seinän sisällä vilkkaita lapsia. Noiltakin viikoilta minulla on vain välähdyksenomaisia muistoja. Näin mielessäni pahoja asioita ja joskus ne saattoivat olla hyvin todellisia. Muistan seisoneeni vessan pöntön päällä, etteivät mustat lonkerot tavoittaisi minua. Opin myös samassa huoneessa olevilta lapsilta uusia tuhmia sanoja ja asioita, joiden merkitystä vain aavistelin.

Hallussani on kopio, jossa on rekisteröintinumeroni, henkilötiedot, isän ja äidin nimet, vastaanottajan nimi ja osoite sekä lääkärintodistus, johon on merkitty kokeiden tulokset. Lyhennykset eivät kerro minulle paljoakaan paitsi neg, joka oli silloin ja on tänään hyvä tieto. Pituuteni oli 1,32 m ja paino 27,8 kg. Siis aika pieni ihminen täysin uusissa oloissa.

Ludvikasta matka jatkui junalla etelään kohti varsinaista päämäärää, mutta se on jo uusi juttu!

Elämäni toinen karanteeni on menossa juuri nyt. Väliin jää lähes kahdeksan elettyä vuosikymmentä. Löydätkö näistä kahdesta yhtymäkohtia? Ensimmäinen kohdistui sodan jaloista siirrettyihin lapsiin, nyt koronavirus uhkaa koko maailmaa. Jos oli kymmenvuotiaan tytön vaikea ymmärtää ja kestää tilannetta, johon hän joutui, on nyt kohteena lähes kahdeksan miljardia ihmistä. Mutta jokaisella on kuitenkin valtavasta

lukumäärästä huolimatta oma kokemuksensa. Valtaako minut taas pelko, viekö mieleni minut pimeyteen? Tuore vastaus: kyllä, mutta vain hetkeksi.

Kun saavuin karanteenin jälkeen Habingin perheeseen ja tuli ensimmäinen ilta, toi tant Alice yläkertaan voileivän ja lasillisen maitoa. Hän jäi nukkumaan samaan huoneeseen kanssani. Hän istahti sänkyni reunalle ja risti kätensä. Iltarukouksen sanoista en ymmärtänyt mitään, mutta nyt tiesin: Jumala on täälläkin. Olen turvassa.

Sama pätee tänään. En ymmärrä, mutta olen kokenut sen todeksi. Jumala on täällä. Viranomaiset tekevät myös nyt parhaansa että maamme selviäisi kriisistä mahdollisimman vähällä. Siksi luotan. Siksi olen turvassa!